

Sygn. akt II A Kz 1/12

POSTANOWIENIE

Dnia 5 stycznia 2012 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA Edward Stelmasik

Sędziowie: SSA Andrzej Krawiec

SSA Witold Franckiewicz (spr.)

Protokolant: Aldona Zięta

przy udziale Prokuratora Prokuratury Apelacyjnej Ludwika Uciurkiewicza

po rozpoznaniu w sprawie przeciwko **A. M.**

podejrzanemu o przestępstwo z art. 56 ust. 1i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii

zażalenia wniesionego przez obrońcę podejrzanego

na postanowienia Sądu Okręgowego we Wrocławiu

z dnia 1 grudnia 2011 r., sygn. akt III Kp 1938/11

w przedmiocie przedłużenia tymczasowego aresztowania

po wysłuchaniu wniosku prokuratora

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k

p o s t a n a w i a

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 1 grudnia 2011 r. Sąd Okręgowy we Wrocławiu przedłużył wobec podejrzanego A. M. stosowanie tymczasowego aresztowania do dnia 24 stycznia 2012 r.

Zażalenie na to postanowienie złożył obrońca podejrzanego, zarzucając błąd w ustaleniach faktycznych, mający wpływ na treść orzeczenia, polegający na przyjęciu, że w sprawie zachodzą przesłanki do zastosowania względem podejrzanego środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania w sytuacji, gdy prawidłowa ocena materiału dowodowego uzasadnia twierdzenie, że prawidłowy tok postępowania zabezpieczą środki zapobiegawcze łagodniejszego rodzaju.

Podnosząc powyższe zarzuty, skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia i ewentualnie, zastosowanie względem podejrzanego środków zapobiegawczych o charakterze wolnościowym, tj. zakazu opuszczania kraju i dozoru policji.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje.

Zażalenie nie zasługiwało na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności wyjaśnić należy, że pomimo uchylenia w dniu 22 grudnia 2011 r. przez prokuratora tymczasowego aresztowania wobec podejrzanego A. M., na Sądzie Apelacyjnym nadal ciążył obowiązek rozpoznania zażalenia na postanowienie Sądu Okręgowego z dnia 1 grudnia 2011 r., przedłużającego stosowanie tego środka zapobiegawczego do dnia 24 stycznia 2012 r. Uchylenie tymczasowego aresztowania, czy też upływ jego terminu przed rozpoznaniem zażalenia na decyzję o jego zastosowaniu lub przedłużeniu, nie dezaktualizuje bowiem potrzeby kontroli odwoławczej takiego postanowienia. Nadal istnieje konieczność oceny, czy zastosowanie lub przedłużenie najsurowszego ze środków zapobiegawczych, zostało dokonane w sposób legalny i zasadny. Nie zwalnia od tego żaden przepis Kodeksu postępowania karnego, w szczególności przepisy art. 430 k.p.k., art. 429 k.p. k. i 432 k.p.k., które przewidują zamknięty katalog sytuacji, w których sąd odwoławczy może pozostawić wniesiony środek odwoławczy bez rozpoznania (zob. uchwała SN z dnia 27 lutego 2007 r., I KZP 37/06, OSNKW 2007, z. 3, poz. 22). Dokonanie przez sąd odwoławczy kontroli instancyjnej w w/w sytuacji procesowej ma również wymiar praktyczny. Stwierdzenie bowiem przez ten sąd, że zastosowanie lub przedłużenie tymczasowego aresztowania naruszyło prawo lub było niezasadne, może mieć kapitalne znaczenie w przypadku ewentualnego dochodzenia przez tymczasowo aresztowanego roszczeń z tytułu niewątpliwie niesłusznego tymczasowego aresztowania na podstawie przepisu art. 552 § 4 k.p.k. (zob. też postanowienie SN z dnia 1 czerwca 2000 r. II KZ 59/00, OSNKW 2000, z. 5-6, poz. 50) .

Mając powyższe na uwadze, Sąd Apelacyjny dokonał merytorycznej kontroli zaskarżonego postanowienia. Przeprowadzona ocena nie wykazała jednak, aby przedmiotowe orzeczenie było dotknięte wadą prawną, a przedłużenie wobec podejrzanego A. M. tymczasowego aresztowania nastąpiło niezasadnie.

Nie ma wątpliwości (nie kwestionuje tego również obrońca podejrzanego), że w stosunku do podejrzanego A. M. spełniona została ogólna przesłanka stosowania środków zapobiegawczych, określona w przepisie art. 249 § 1 k.p.k. Na duże prawdopodobieństwo dopuszczenia się przez niego zarzucanego mu czynu wskazują bowiem wyjaśnienia współpodejrzanego Z. M., jak również zeznania świadka D. W.. Choć oczywiście kompleksowej i ostatecznej oceny dowodów dokona sąd rozpoznający sprawę merytorycznie, to na chwilę, w której zapadło zaskarżone postanowienie, wymienione wyżej dowody w stopniu wymaganym przez przepis art. 249 § 1 k.p.k. przekonywały o sprawstwie podejrzanego A. M. co do zarzucanego mu przestępstwa. Na marginesie wskazać należy, że przekonanie to pozostaje aktualne również na obecnym etapie procesu i stanowi podstawę do stosowania wobec podejrzanego wolnościowych środków zapobiegawczych.

Wbrew twierdzeniom skarżącego wobec podejrzanego zachodziła realna obawa, że może on w sposób bezprawny zakłócać dalszy tok postępowania przygotowawczego. Sąd Okręgowy zasadnie uznał, że prawidłowy bieg procesu mogło zabezpieczyć wyłącznie zastosowanie wobec podejrzanego tymczasowego aresztowania. Zważyć należy, że w dacie orzekania przez Sąd I instancji zachodziła potrzeba dokonania czynności procesowych, wskazanych we wniosku prokuratora o przedłużenie tymczasowego aresztowania, dla zabezpieczenia których niezbędna była izolacja podejrzanego (m.in. istniała konieczność jego ponownego przesłuchania). Grożąca podejrzanemu surowa kara, na której realność wskazują okoliczności popełnionego przestępstwa, jak również uprzednia karalność podejrzanego, rodziła domniemanie, że może on podejmować próby bezprawnego utrudniania procesu, co mogłoby w skuteczny sposób zniweczyć zamiary śledczych. Domniemanie to do chwili obecnej nie zostało co prawda obalone, jednakże wobec szybkich postępów śledztwa i zrealizowania przez organy ścigania zaplanowanych czynności, obawa o bezprawne zakłócanie przez podejrzanego toku postępowania przygotowawczego znacząco osłabła. W tej sytuacji zbędne okazało się dalsze utrzymywanie wobec podejrzanego A. M. tymczasowego aresztowania, zaś wystarczającymi środkami mającymi zapobiec bezprawnemu utrudnianiu przez niego toku procesu stanowią poręczenie majątkowe, dozór policji oraz zakaz opuszczania kraju połączony z zatrzymaniem paszportu.

Mając powyższe na uwadze, postanowiono jak na wstępie.